

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2567

**อิทธิพลของภาษาแม่: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย
ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์เชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญ
ในจังหวัดกาญจนบุรี**

**The Influence of Native Language: An Error Analysis
in Using Thai of Karen and Mon Ethnic Students
in Kanchanaburi Province**

ราตรี แฉ่มนิยม

Ratree Chamniyom

Faculty of Humanities and Social Sciences,

Kanchanaburi Rajabhat University

E-mail: aob_2549@hotmail.com

Received: Aug 24, 2023

Revised: Dec 27, 2023

Accepted: Jan 17, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนสะกดคำและประโยคของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ ในจังหวัดกาญจนบุรี และเพื่อเปรียบเทียบปัญหาเฉพาะกลุ่มเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำและประโยคในภาษาไทยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการเขียนสะกดคำและการเขียนประโยคของนักเรียน จำนวน 120 คน จำแนกเป็นนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 70 คน และนักเรียนเชื้อสายมอญจำนวน 50 คน วิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis)

โดยเปรียบเทียบภาษาไทยที่นักเรียนเขียนในแบบทดสอบกับภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai)

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาการเขียนสะกดคำ มี 4 ประการ คือ 1) ปัญหาด้านการเขียนพยัญชนะต้น เช่น ความสับสนเรื่องอักษรสูง-อักษรต่ำคู่พยัญชนะต้น ร-ล 2) ปัญหาด้านการเขียนพยัญชนะท้าย เช่น ความสับสนเรื่องการละตัวสะกด การซ้ำเสียงตัวสะกด และการเพิ่มตัวสะกด 3) ปัญหาด้านการเขียนสระ เช่น ความสับสนเรื่องสระเต็มรูป-สระเปลี่ยนรูป สระเสียงสั้น-สระเสียงยาว และการเขียนรูปสระ และ 4) ปัญหาด้านการเขียนวรรณยุกต์ เช่น ความสับสนเรื่องการเขียนรูปวรรณยุกต์ ทั้งในลักษณะไม่ใส่รูปวรรณยุกต์และเพิ่มรูปวรรณยุกต์ ส่วนปัญหาการเขียนประโยคที่พบส่วนใหญ่เกิดจากนักเรียนขาดความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างประโยค ชนิดของคำและความหมายของคำ ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ สภาพแวดล้อมทางภาษา และความซับซ้อนของอักขรวิธีไทย เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วพบว่าปัญหาการเขียนสะกดคำ และการเขียนประโยคของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์นั้น เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

คำสำคัญ: ภาษาแม่ การใช้ภาษาไทย การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด กะเหรี่ยง มอญ

Abstract

The objectives of this research article are to study the problem of orthographical and sentence forms of upper elementary school of the ethnic Pwo Karen and Mon students in Kanchanaburi Province and to compare group-specific problems related to Thai orthographical and sentence forms of the students from both ethnic groups. The researcher collected the data from orthographical and sentence forms of 120 students, divided into 70 of Pwo Karen and 50

of Mon. The data was analyzed according to the error analysis method by comparing the Thai language written by the students in the test with standard Thai.

The research results revealed four orthographical problems:

1) problems in writing the initial consonants such as confusion between about double high-low class letters, initial consonants, /r/, /l/ consonants. 2) problems in writing final consonants such as omitting, repetition and adding. 3) Vowel writing problems; confusion about full - replacement vowels, short - long vowels and vowel forms and 4) problems in tone marks writing, or confusion about writing tone marks of the students, including both omitting tone marks and adding extra tone marks. Regarding sentence writing, most issues stemmed from the students' lack of knowledge about sentence structure, word types, and word meanings. These problems were partly influenced by their mother tongue, language environment, and the complexity of Thai orthography. When comparing the two ethnic groups, it was found that their spelling and sentence writing issues followed a similar pattern.

Keywords: Mother tongue, Using Thai, Error Analysis, Karen, Mon

1. บทนำ

คำกล่าวที่ว่า “ภาษาเป็นสมบัติหนึ่งเดียวที่มีค่าที่สุดของมวลมนุษยชาติ” (Charles f. Hockett, 1958, p.1) ทำให้นานอารยประเทศที่มีภาษาเป็นของตนเอง จึงได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างความเข้มแข็งและความมั่นคงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองให้เจริญก้าวหน้าสืบเนื่องมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทยอันเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย และเป็นเครื่องมือสำคัญที่คนไทยใช้แสวงหาความรู้ ประสบการณ์ จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ และเพื่อการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ช่วยให้คนอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุข และเพื่อช่วยพัฒนาความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์ ดังนั้นผู้ที่มีความชำนาญภาษาไทยย่อมเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่ายิ่ง

สังคมไทยเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายเรื่องชาติพันธุ์ และภาษา มีภาษาในกลุ่มชาติพันธุ์หลากหลายกระจายอยู่ทั่วประเทศไทย กว่า 60 กลุ่ม และจัดอยู่ในตระกูลภาษา 5 ตระกูล ได้แก่ ภาษาตระกูลไท (Tai language Family) มีจำนวน 24 กลุ่มภาษา ภาษาตระกูลจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan language Family) มีจำนวน 11 กลุ่มภาษา ภาษาตระกูลม้ง-เมี่ยน หรือแม้ว-เย้า Hmong-Mien or Miao-Yao language Family) มีจำนวน 11 กลุ่มภาษา ภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก (Austroasiatic language Family) มีจำนวน 24 กลุ่มภาษา และภาษาตระกูลออสโตรเนเซียน (Austronesian language Family) มีจำนวน 24 กลุ่มภาษา (Premsrirat, et, al., p. 18) แม้ว่ากลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้จะใช้ภาษาดังกล่าวเป็นภาษาแม่ อย่างไรก็ตาม ทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการดำรงชีวิตและการมีปฏิสัมพันธ์อยู่ในสังคมไทย รวมทั้งการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ขั้นพื้นฐานที่ช่วยพัฒนาศักยภาพของบุคคลในด้านการดำรงชีพ การสาธารณสุข การรักษาพยาบาล การประกอบอาชีพ ดังนั้นในการพัฒนาทักษะทางภาษาที่เหมาะสมกับศักยภาพและบริบทเชิงพื้นที่และสังคมจึงเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มชนนั้น ๆ โดยเฉพาะในเด็กกลุ่มชาติพันธุ์ที่อยู่ในวัยกำลังศึกษาเล่าเรียน ซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553 หมวดที่ 2 สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 ระบุว่า เด็กไทยมีสิทธิเสมอภาคในการเข้ารับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

(Office of the National Education Commission, Office of the Prime Minister, 1999) ด้วยกฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้จึงทำให้เด็กทุกคนที่ได้รับหรือยังไม่ได้รับสัญชาติไทย จึงมีโอกาสเข้าศึกษาในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานของไทยและต้องเรียนรู้ภาษาไทยเช่นเดียวกับเด็กไทยทั่วไป

อย่างไรก็ตาม นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ แม้ว่าจะได้รับโอกาสทางการศึกษา แต่ก็ยังมิได้ประสบความสำเร็จในการเรียนเสมอไป ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์มักใช้ภาษาแม่ในชีวิตประจำวันเพื่อติดต่อสื่อสาร และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่ 2 เมื่อเรียนในห้องเรียน ปัญหาการเรียนรู้อาจเกิดขึ้นเพราะภาษาแม่กับภาษาไทยแตกต่างกัน ดังมีปรากฏในงานวิจัย เช่น งานวิจัยของเสนอ ตรวิเศษ (Triviset, 1999) ได้วิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน งานวิจัยของประไพพิศ บุญหนัก (Boonnark, 2002) ศึกษาลักษณะการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอแม่เมาะ จังหวัดลำปาง งานวิจัยของประภาส เทพวรรณ (Thepwan, 2002) ได้ศึกษาความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของนักเรียนชาวไทยภูเขาเผ่าลีซอ จังหวัดแม่ฮ่องสอน งานวิจัยของวิมลศิริ กลิ่นบุบผา (Glinboobpha, 2016) ได้ศึกษาปัญหาการใช้คำและประโยคภาษาไทยของนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญ จังหวัดกาญจนบุรี และงานวิจัยของศิริณ แสงอาวุธ และหยาง ลี (Saengawoot & Li, 2018) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำของนักเรียนสาขาวิชาภาษาไทย คณะภาษาต่างประเทศ สถาบันศิลปะและวิทยาศาสตร์ แห่งมหาวิทยาลัยยูนิเวอร์ซิตี จากการศึกษาทบทวนวรรณกรรมเบื้องต้นได้แสดงให้เห็นว่า งานวิจัยที่ผ่านมาล้วนสะท้อนปัญหาการเรียนรู้อาษาไทยของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งต้องใช้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง ซึ่งปัญหาการเรียนรู้อาษาไทยที่เป็นข้อค้นพบนี้แสดงให้เห็นว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อผู้เรียนคือการแทรกแซงของภาษาแม่ซึ่งมีอิทธิพลทำให้เกิดข้อผิดพลาดการใช้

ภาษาไทย อย่างไรก็ตาม ปัญหาอาจเกิดจากวิธีการเรียนการสอนภาษาไทยได้ด้วยเช่นกัน

โรงเรียนในจังหวัดกาญจนบุรีมีนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์เป็นจำนวนมากที่ต้องเรียนภาษาไทยในโรงเรียนในเขตพื้นที่ชายแดนแถบอำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี โดยเฉพาะกลุ่มกะเหรี่ยงและมอญ นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์นี้ส่วนใหญ่มีปัญหาเรื่องการเขียนภาษาไทย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์ปัญหาการเขียนสะกดคำและประโยคภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงและมอญ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยพบข้อสังเกตเบื้องต้นว่า ภาษากะเหรี่ยงมีระบบเสียงและการเรียงคำแตกต่างจากภาษาไทยและภาษามอญไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ แต่นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ต้องเรียนภาษาไทยในโรงเรียน จึงคาดว่าน่าจะมีปัญหาด้านการเขียนสะกดคำและประโยคได้ ผู้วิจัยเห็นว่าการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย และการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้ผู้เรียนทวิภาษาทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาไทยที่สูงขึ้นได้

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนสะกดคำและประโยคของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญในจังหวัดกาญจนบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาเฉพาะกลุ่มเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำและประโยคในภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญในจังหวัดกาญจนบุรี

3. ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยดำเนินการศึกษาตามระเบียบวิธีวิจัยดังนี้

3.1 การสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำและการเขียนประโยค แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทย ภาษากะเหรี่ยง และภาษามอญ งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการเขียนสะกดและการเขียนประโยคของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงและมอญ

3.2 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยสำรวจข้อมูลภาคสนามและกำหนดคัดเลือกโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ชายแดนแถบอำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี มีจำนวนทั้งหมด 4 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนบ้านห้วยน้ำขาว โรงเรียนบ้านตะเคียนงาม โรงเรียนวัดพุน้ำร้อนรัตนศิริ (อบต.บ้านเก่า 1) และศูนย์ศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยตำบลบ้านเก่า (กศน. ตำบลบ้านเก่า) แล้วติดต่อผู้ประสานงานกับผู้เกี่ยวข้อง เช่น ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย กำหนดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือการวิจัย ฯลฯ ในการทำวิจัยครั้งนี้

3.3 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ ชั้นปีละ 10 คน จากโรงเรียน 4 แห่ง โรงเรียนละ 30 คน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 120 คน แบ่งเป็นนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 70 คน นักเรียนเชื้อสายมอญ 50 คน โดยนักเรียนมีคุณสมบัติดังนี้

- 1) เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 และศึกษาในโรงเรียนซึ่งเป็นเขตพื้นที่กลุ่มเป้าหมาย
- 2) นักเรียนใช้ภาษากะเหรี่ยงโปหรือภาษามอญสื่อสารในชีวิตประจำวัน
- 3) นักเรียนมีสุขภาพแข็งแรงและมีอวัยวะในการออกเสียงครบสมบูรณ์
- 4) นักเรียนมีบิดามารดาพูดภาษาภาษากะเหรี่ยงโปหรือภาษามอญ

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบการเขียน 2 ประเภท ดังนี้

3.4.1 แบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ประกอบด้วยรายการคำศัพท์สำหรับให้นักเรียนเขียนตามคำบอกจำนวน 3 ชุด มีชุดละ 30 คำ ระดับชั้นละ 1 ชุด แยกแบบทดสอบตามระดับชั้นของนักเรียนชั้นปีที่ 4-6 คำที่กำหนดให้นักเรียนเขียนตามคำบอกนั้นหลากหลายตามระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6

3.4.2 แบบทดสอบการเขียนประโยค ประกอบด้วยรายการคำศัพท์สำหรับให้นักเรียนผูกประโยค จำนวน 3 ชุด มีชุดละ 15 คำ แยกแบบทดสอบตามระดับชั้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ระดับชั้นปีละ 1 ชุด คำที่กำหนดให้นักเรียนแต่งประโยคนั้นครอบคลุมทั้งคำหลักและคำไวยากรณ์ที่มีหน้าที่สำคัญทางไวยากรณ์ต่าง ๆ กัน ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำบุพบท คำวิเศษณ์ และคำสันธาน และเป็นคำที่มีความหมายเข้าใจง่าย มีใช้สื่อสารอยู่ในวิถีการดำเนินชีวิตของนักเรียน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกรายการคำศัพท์ที่นำมาใช้ทำแบบทดสอบการเขียนสะกดคำและแบบทดสอบการเขียนประโยค จากบัญชีคำพื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 พ.ศ. 2531 (Ministry of Education, 1988) ซึ่งจัดทำโดย กระทรวงศึกษาธิการ

3.5 วิธีการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการเขียนสะกดคำโดยจัดทำแบบทดสอบการเขียนจำแนกออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ **ตอนที่ 1** การเขียนสะกดคำ ให้เขียนสะกดคำตามคำบอก ประกอบด้วยรายการคำศัพท์ชั้นปีละ 1 ชุด จำนวนชุด 30 คำ คำที่กำหนดให้เขียนจะครอบคลุมกฎเกณฑ์การเขียนสะกดคำไทยมีทั้งคำพยางค์เดียว คำสองพยางค์และคำหลายพยางค์ โดยพิจารณาจากบัญชีคำศัพท์พื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 และ**ตอนที่ 2** การเขียนประโยค ให้นักเรียนแต่งประโยคตามคำที่กำหนดให้ ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพแยกตามระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 (ชั้นปีละ 2 ภาพ รวม 6 ชุด) โดยผู้วิจัยร่วมกับครูผู้สอนคัดเลือกภาพที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งภาพ

ที่คัดเลือกมาใช้ทำแบบทดสอบเป็นภาพเกี่ยวกับครอบครัว วิถีชีวิตของชาวชนบท วัฒนธรรมประเพณีไทย สภาพสิ่งแวดล้อม และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนเคยมีประสบการณ์ร่วมมาก่อน โดยกำหนดให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องบรรยายภาพ จำนวน 1 ย่อหน้า ทั้งนี้ หากพิจารณาว่าภาพใดที่นักเรียนไม่เขียนตอบ เขียนสั้น ๆ เพียง 2-3 บรรทัด (จากเกณฑ์ที่กำหนดให้เขียนไม่ต่ำกว่า 10 บรรทัด) หรือเขียนข้อความที่ไม่ชัดเจน ผู้วิจัยจะไม่นำมาพิจารณา

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) ของ Corder (1982, p.17) และแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Janevarakul, 2003)

3.7 การเรียบเรียงและสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยเขียนรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis)

4. กรอบแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้นี้ดังนี้

4.1 แนวคิดที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง ในอดีตได้แบ่งแยกภาษาที่สอง (second language) กับภาษาต่างประเทศ (foreign language) ออกจากกันอย่างชัดเจน การเรียนภาษาที่สอง หมายถึง การเรียนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง (first Language) แต่เป็นภาษาหลักที่ใช้สื่อสารกันทั่วไปในประเทศนั้น ๆ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่สองนั้นสื่อสารในสังคมได้ เช่น การเรียนภาษาอังกฤษสำหรับชาวต่างประเทศที่อาศัยในประเทศอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกา ส่วนการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น หมายถึง การเรียนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาที่หนึ่งในสังคมที่ไม่ได้ใช้ภาษานั้น ๆ สื่อสารทั่วไป อาจเป็นการเรียนภาษานั้นโดยเป็นวิชาหนึ่งในโรงเรียนหรือเรียนโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น เพื่อเป็นล่าม หรือมีคุณศัพท์ ไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อสื่อสารทั่วไปในสังคม เช่น การเรียนภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส หรือภาษาจีนในประเทศไทย อย่างไรก็ตามเนื่องจากปัจจุบันการเรียนภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาที่หนึ่งนั้นมีขอบเขตกว้างขึ้น

(Janevarakul, 2003, pp. 10-13) สำหรับภาษาไทยจึงจัดเป็นภาษาที่สองของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์เชื้อสายต่าง ๆ ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน

4.2 แนวคิดทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) เป็นการแสดงให้เห็นภาษาอันตรภาษา (interlanguage) คือระบบภาษาที่สองที่ผู้เรียนสร้างขึ้นกับบรรทัดฐาน (norm) ของภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ ดังแผนภูมิต่อไปนี้

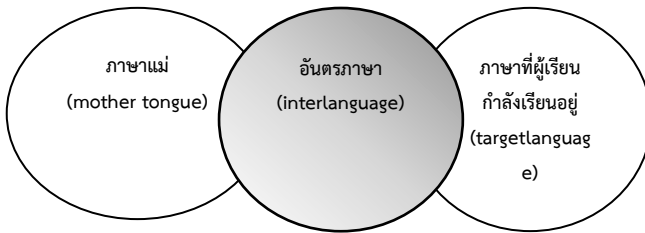

Figure 1 interlanguage (Corder 1982, p.17)

ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) นี้ จะให้ความสำคัญของภาษาที่สองที่ผู้เรียนสร้างขึ้นโดยมองว่าการเรียนภาษาที่สองนั้นผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ใหม่ที่มีลักษณะใช้ร่วมกันทั้งสองระบบภาษา คือ ระบบภาษาแม่ (mother tongue) และระบบภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ (target language) เรียกว่า “อันตรภาษา” หรือ “ภาษาระหว่างกลาง” (interlanguage) ซึ่งประกอบด้วยเสียง หน่วยคำ และไวยากรณ์ที่ปรากฏในการใช้ภาษาของผู้เรียนและเป็นรูปแบบที่ผู้เรียนสร้างกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาที่เป็นของตนเองที่ไม่ตรงกับบรรทัดฐานของภาษาที่สอง แม้ว่าผู้เรียนได้เคยเรียนรู้และใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่ถูกต้องของภาษานั้นมานานแล้วก็ตาม ยิ่งไปกว่านั้นรูปแบบของอันตรภาษาจะปรากฏเพิ่มได้อีก หากผู้เรียนพบเนื้อหาที่ยากเกินไป ผู้เรียนก็จะนำรูปแบบภาษาแม่ของตนไปปะปนกับรูปแบบภาษาที่สอง

สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดนั้นมีหลายสาเหตุ 1) การแทรกซ้อนของภาษาแม่ (mother tongue interference) เมื่อผู้เรียนจะใช้ภาษาแม่ปนกับภาษาที่สองที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ 2) การใช้กฎทางไวยากรณ์และการใช้ศัพท์เพื่อสื่อความหมายอย่างไม่เหมาะสม (overgeneralization) เกิดจากการที่ผู้เรียนนำกฎที่เรียนมาแล้วไปใช้มาผสมกับกฎใหม่ที่เพิ่งเรียน 3) การใช้กฎทางภาษาไม่ครบถ้วน (incomplete application of rules) อาจเกิดจากการที่ผู้เรียนคิดว่าข้อความที่ผู้เรียนพูดหรือเขียนไปนั้นก็สามารถจะสื่อสารได้แม้ว่าจะผิดกฎทางภาษา 4) การใช้ศัพท์หรือโครงสร้างทางภาษาเกินกว่าเหตุ (overelaboration) อาจเกิดจากการที่ผู้เรียนพบแต่ภาษาเขียน ผู้เรียนจึงใช้ภาษาเขียนเวลาที่พูด 5) อิทธิพลจากวิธีถ่ายทอดภาษาของครูผู้สอน (transfer of training) (Selinker, 1977; Pengpanich, 2002, p. 75) จะเห็นได้ว่า ข้อผิดพลาดนี้มิใช่เกิดจากผู้เรียนเพียงอย่างเดียว แต่อาจเกิดขึ้นได้จากวิธีสอนหรือตำราหรือแบบฝึกหัดก็ได้ อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาที่ 2 เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้นเมื่อศึกษาข้อผิดพลาดแล้วหาแนวทางแก้ไขได้ก็จะเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก

จากแนวทางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นแนวการวิเคราะห์การเขียนสะกดคำและประโยคภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญโดยนำมาเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนกับภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) เพื่อหาข้อผิดพลาด แล้วจัดประเภทของข้อผิดพลาดจากความถี่ที่พบว่าผิดเป็นคำร้อยละ และอธิบายสาเหตุของการเขียนผิด

5. ผลการศึกษา

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย 2 ประเด็น ได้แก่ ปัญหาการเขียนสะกดคำและการเขียนประโยค รายละเอียดดังนี้

5.1 ปัญหาการเขียนสะกดคำ

ปัญหาการเขียนสะกดคำนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบการเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 เชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ จำนวน 120 คน โดยจัดทำแบบทดสอบเขียนตามคำบอกจำนวนชุดละ 30 คำ ชั้นปีละ 1 ชุด รวม 3 ชุด ทั้งนี้ หากพิจารณาว่าคำใดที่นักเรียนไม่เขียนตอบหรือเขียนตัวอักษรที่ไม่ชัดเจน ผู้วิจัยจะไม่นำคำนั้นมาพิจารณา

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจำแนกข้อมูลออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ พยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย สระ และวรรณยุกต์ แล้ววิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างคำไทยที่ผู้เขียนในแบบทดสอบกับคำไทยที่เขียนถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำในภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อหาข้อผิดพลาดของส่วนประกอบต่าง ๆ แล้วจัดกลุ่มประเภทของข้อผิดพลาดจากความถี่ของข้อผิดพลาดในแต่ละประเด็น โดยแยกตามกลุ่มชาติพันธุ์และจัดเรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย ผลการวิเคราะห์มีดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะต้น นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ มีข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะต้น 7 ประเด็น ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเรียงตามลำดับความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทในตารางต่อไปนี้

Table 1 Error analysis of initial consonant

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิดพลาด	นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป		นักเรียนเชื้อสายมอญ		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	ข้อผิดพลาดเรื่องอักษรสูง-อักษรต่ำคู่	52	13.54	62	16.15	114	29.69
2	ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะต้น ร-ล	48	12.50	32	8.33	80	20.83
3	ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะควบกล้ำ	45	11.72	29	7.56	74	19.28
4	ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะเสียง	35	9.11	20	5.21	55	14.32

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิดพลาด	นักเรียน เชื้อสายกะเหรี่ยงโป		นักเรียน เชื้อสายมอญ		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
	เดียวกันแต่รูปเขียน ต่าง (พยัญชนะพ้อง เสียง)						
5	ข้อผิดพลาดอักษรนำ	13	3.39	15	3.91	28	7.30
6	ข้อผิดพลาดเรื่อง พยัญชนะที่มี ลักษณะทาง สัทศาสตร์คล้ายกัน	10	2.60	10	2.60	20	5.20
7	ข้อผิดพลาดอื่น ๆ	5	1.30	8	2.08	13	3.38
	รวม	208	54.16	176	45.84	384	100

จากตารางข้างต้น พบความถี่ของการใช้พยัญชนะต้นผิดพลาดทั้งสิ้น 384 ครั้ง จำแนกเป็นความถี่ของนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 208 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.16 ของความถี่ทั้งหมด และนักเรียนเชื้อสายมอญ จำนวน 176 ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ 45.84 ของความถี่ทั้งหมด ทั้งนี้ จำแนกข้อผิดพลาดได้ 7 ประเภท ดังรายละเอียดของข้อผิดพลาดที่พบตามลำดับความถี่ ดังนี้

1.1 ข้อผิดพลาดเรื่องอักษรสูง-อักษรต่ำคู่ หมายถึง การเขียนคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงและอักษรต่ำที่มีคู่เสียงตรงกันสลับกัน ได้แก่ คู่ที่ 1 ข-ค, ข คู่ที่ 2 ฉ-ช, ฉ คู่ที่ 3 ผ-พ, ผ คู่ที่ 4 ฝ-ฟ คู่ที่ 5 ถ-ท, ถ คู่ที่ 6 ส, ศ, ษ-ซ และคู่ที่ 7 ห-ฮ อักษรเหล่านี้มีพื้นเสียงต่างกัน กล่าวคือ อักษรสูงพื้นเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์จัตวา (ต่ำสั้น) ส่วนอักษรต่ำพื้นเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ (กลางระดับ) ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดเรื่องอักษรสูงและอักษรต่ำคู่ปรากฏมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 ในนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงโปและมอญ โดยพบจำนวน 114 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.69 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็น ความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 52 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.54 และความถี่ที่พบในนักเรียน

เชือสายมอญ 62 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.15 ของความถี่ทั้งหมด จึงนับเป็นปัญหาสำคัญร่วมกันของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ เช่น ตัวอย่างคำว่า “**ขัดสน**” นักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *คัดสน* นักเรียนเชือสายมอญ เขียนเป็น *คัดสน, คัดชน* คำว่า “**ฉุกฉิน**” นักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *ซุกชิน, ซุบฉิน* นักเรียนเชือสายมอญเขียนเป็น *ซุดชิน, ฉุกฉิน* คำว่า “**ผ่องใส**” นักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *พองใส, พ่องใส* นักเรียนเชือสายมอญเขียนเป็น *พองไซ, พองใส, พ่องใส*

1.2 ข้อผิดพลาดพยัญชนะต้น ร-ล หมายถึง การเขียนคำที่มีพยัญชนะต้น ร และ ล สลับกัน ปัญหานี้มีความถี่สูงสุดเป็นอันดับที่ 2 คือ 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.83 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโป 48 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชือสายมอญ 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.33 ของความถี่ทั้งหมด จึงนับเป็นปัญหาสำคัญร่วมกันของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ เช่น ตัวอย่างคำว่า “**ร่องรอย**” นักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *ล่องลอย, ร่องลอย* นักเรียนเชือสายมอญเขียนเป็น *ร่องลอย, ล่องลอย* คำว่า “**ลุ่ลวง**” นักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *รุ่รว่ง, รุ่ลวง* นักเรียนเชือสายมอญเขียนเป็น *รุ่ลวง, ลุ่รว่ง* คำว่า “**เรี่ยราย**” นักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *เลี่ยไล, เลี่ยลาย* นักเรียนเชือสายมอญเขียนเป็น *ร่องลอย*

1.3 ข้อผิดพลาดพยัญชนะควบกล้ำ หมายถึง การเขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำผิดในลักษณะตัดพยัญชนะควบกล้ำออก ใช้อักษรควบ ร กับ ล สลับกัน และเพิ่มพยัญชนะควบกล้ำ แต่ไม่พบปัญหาการใช้พยัญชนะควบกล้ำ ว ปัญหานี้พบเป็นอันดับที่ 3 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ จากข้อมูลในตารางพบปัญหานี้ 74 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.28 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชือสายกะเหรี่ยงโป 45 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.72 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชือสายมอญ 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.56 ของความถี่ทั้งหมด จึงนับเป็นปัญหาสำคัญร่วมกันของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งพบข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ ได้แก่ การตัดพยัญชนะควบกล้ำ เช่นคำว่า “**ปรุปรัง**” นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์

เขียนเป็น *บุโป่ง* การใช้อักษรควบ ร กับ ล สลับกัน เช่นคำว่า “พลัดพราก” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *พลัดพลาด, พรัดพราก* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *พรัดพราก* และการเพิ่มพยัญชนะควบกล้ำ ร เช่นคำว่า “กะทัดรัด” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *กระทัดรัด* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *กระทาดรัด*

1.4 ข้อผิดพลาดเรื่องพยัญชนะพ้องเสียง (เสียงเดียวกันแต่รูปเขียนต่างกัน) หมายถึง การเขียนรูปพยัญชนะผิดเพราะพยัญชนะเสียงนั้นมีหลายรูปในภาษาไทย ได้แก่ ช-ซ-ร-ท, น-ณ, ถ-ฐ, ท-ธ-ฒ, พ-ภ และ ส-ศ-ษ ปัญหาที่พบเป็นอันดับที่ 4 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบ 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.32 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.11 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.21 ของความถี่ทั้งหมด จึงถือว่าเป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ดังตัวอย่างเช่นคำว่า “พุทรา” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *พุทชา, พุดชา* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *พุทชา, พุทชรา* คำว่า “พิเศษ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *พิเสด* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *พิเสษ*

1.5 ข้อผิดพลาดเรื่องอักษรนำ หมายถึง การเขียนคำที่มีพยัญชนะต้นอักษรนำผิด โดยเขียนแยกพยางค์ หรือตัด “ห” ออก หรือเพิ่ม “ห” นำ พบปัญหานี้เป็นอันดับที่ 5 ในกลุ่มนักเรียนทั้งสองชาติพันธุ์ โดยพบจำนวน 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.30 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.30 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.91 ของความถี่ทั้งหมด ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่นคำว่า “ขยาย” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *ชะหายย* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *ขยาย* คำว่า “เหลวไหล” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *เลวไล้, เลวลาย, เลี้ยวไล* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *เลวลาย, เหวลาย, แลวเหล, เยวไว* คำว่า

“เหน็ดเหนื่อย” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *เหน็ดเหนื่อย, เน็ดเหนื่อย*
นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *เน็ดเนื่อย*

1.6 ข้อผิดพลาดของพยางค์ที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์คล้ายกัน

ข้อผิดพลาดของพยางค์ที่มีลักษณะทางสัทศาสตร์คล้ายกัน หมายถึง การเขียนรูปพยางค์ผิดเพราะเสียงของพยางค์ที่ต้องการเขียนนั้นมีลักษณะคล้ายกับอีกเสียงหนึ่ง เช่น เสียงนั้นเกิดที่ฐานกรณ์เดียวกันแต่ต่างกันที่ประเภทของเสียง (manner) มีฐานกรณ์ (articulator) ใกล้เคียงมีกลุ่มลม (aspiration) เหมือนกัน เป็นต้น ข้อผิดพลาดเป็นอันดับที่ 6 ในผู้เรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์อย่างเท่า ๆ กัน โดยพบ 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.20 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.60 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.60 ของความถี่ทั้งหมด ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่นคำว่า “ตะกละ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *ตะกละ, ตะคะ* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *ตะคะ* คำว่า “บรรดา” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *บันนา* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *บรรนา* คำว่า “ประมาท” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *ประบาท* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *ประบาท*

1.7 ข้อผิดพลาดอื่น ๆ หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนพยางค์ขั้นต้น

ผิดในลักษณะอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว ได้แก่ การซ้ำพยางค์ขั้นต้น การเลือกใช้พยางค์รูปอื่นแทน และการเพิ่มพยางค์ ข้อผิดพลาดเป็นอันดับที่ 7 ในผู้เรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบ 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.38 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.30 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.08 ของความถี่ทั้งหมด ซึ่งข้อผิดพลาดนี้มีเพียงเล็กน้อย เช่นคำว่า “บังเอิญ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปเขียนเป็น *บังเบิน* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *บังเบิน* เป็นการเขียนซ้ำพยางค์ขั้นต้น สามารถอธิบายการเขียนผิดได้ด้วยกระบวนการกลายเสียงตามเสียงแวดล้อม กล่าวคือ คำว่า “บังเอิญ” /*baŋʔe̯ŋ*/ เขียนเป็น “บังเบิน”

/bɔŋbɔn/ หรือ “บ้งเบ็น” /bɑŋbɔn/ แสดงว่าเสียง /ʔ/ กลายเป็นเสียง /b/ ตามเสียงพยัญชนะ /b/ ที่อยู่ข้างหน้า คำว่า “ทรมาน” นักเรียนเขียนส่ายกะเหรี่ยงไปเขียนเป็น *ฮอละมาน* นักเรียนเขียนส่ายมอญเขียนเป็น *พอลามาน*

2. ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะท้าย ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะท้าย จากรายการคำทดสอบพบว่า นักเรียนเขียนส่ายกะเหรี่ยงไปและมอญมีปัญหาการเขียนสะกดคำซึ่งเกิดจากการใช้พยัญชนะท้ายผิด 5 ประเภท และมีแนวโน้มของปัญหาเป็นไปในทิศทางเดียวกันด้วย ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเรียงตามลำดับความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทในตารางต่อไปนี้

Table 2 Error analysis of final consonants

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิดพลาด	นักเรียน เขียนส่ายกะเหรี่ยงไป		นักเรียน เขียนส่ายมอญ		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	การใช้ตัวสะกดผิดมาตรา	63	14.58	108	25.00	171	39.58
2	การละตัวสะกด	75	17.36	62	14.35	137	31.71
3	การใช้ตัวสะกดในมาตราเดียวกันไม่ถูกต้อง	29	6.72	38	8.80	67	15.52
4	การซ้ำเสียงตัวสะกดในมาตราเดียวกัน	15	3.47	22	5.09	37	8.56
5	การเพิ่มตัวสะกด	7	1.62	13	3.01	20	4.63
	รวม	189	43.75	243	56.25	432	100

จากตารางพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์เขียนพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ผิดทั้งสิ้น 432 ครั้ง จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเขียนส่ายกะเหรี่ยงไป 189 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.75 และความถี่ที่พบในนักเรียนเขียนส่ายมอญ 243 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.25 ของความถี่ทั้งหมด หากพิจารณาแยกตามกลุ่มชาติพันธุ์พบว่านักเรียนเขียนส่ายกะเหรี่ยงไปมีข้อผิดพลาดเรื่องการละตัวสะกด มากเป็นอันดับ 1 ด้วยความถี่ 75 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.36 ของความถี่ทั้งหมด รองลงมาคือข้อผิดพลาดเรื่อง

การใช้ตัวสะกดผิดมาตรา พบ 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.58 ของความถี่ทั้งหมด แต่นักเรียนเชื้อสายมอญมีข้อผิดพลาดประเด็นดังกล่าวสลับอันดับกับนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป คือ พบการใช้ตัวสะกดผิดมามากที่สุดเป็นอันดับ 1 ด้วยความถี่ 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 ของความถี่ทั้งหมด และข้อผิดพลาด เรื่อง การละตัวสะกดมากเป็นอันดับที่ 2 พบ 62 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.35 ของความถี่ทั้งหมด ส่วนข้อผิดพลาดอื่น ๆ ได้แก่ การใช้ตัวสะกดมาตราเดียวกันไม่ถูกต้อง การซ้ำเสียงตัวสะกดในมาตราเดียวกัน และการเพิ่มตัวสะกด พบว่าเมื่อพิจารณาในผลรวมนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีข้อผิดพลาดประเด็นดังกล่าวไม่แตกต่างกันมาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีแนวโน้มในการเขียนพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดผิดไปในทิศทางเดียวกัน ดังจะกล่าวถึงประเภทข้อผิดพลาดแต่ละประเด็นดังนี้

2.1 ข้อผิดพลาดการใช้ตัวสะกดผิดมาตรา หมายถึง การเขียนตัวสะกดของคำผิดจากมาตราหนึ่งเป็นอีกมาตราหนึ่ง ข้อผิดพลาดนี้เป็นอันดับที่ 1 ในนักเรียนเชื้อสายมอญ โดยพบความถี่จำนวน 108 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25 ของความถี่ทั้งหมด และพบข้อผิดพลาดนี้เป็นอันดับที่ 2 ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป โดยพบความถี่จำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.58 จะเห็นว่า นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญใช้ตัวสะกดผิดมาตราในลำดับความถี่ที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม จัดได้ว่าเป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่น คำว่า “**ลูกเงิน**” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น ลูกเฌิง นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น ลูกเฌิม, ลูกเฌอม คำว่า “**เครื่องขรีม**” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น **เคร่งซิง** นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น **เคร่งซิน** เป็นต้น

2.2 ข้อผิดพลาดการละตัวสะกด หมายถึง การเขียนผิดเพราะตัดหรือไม่ใส่ตัวสะกดของคำนั้น ๆ ข้อผิดพลาดนี้เป็นอันดับที่ 1 ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป โดยพบความถี่จำนวน 75 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.36 ของความถี่ทั้งหมด และพบข้อผิดพลาดนี้เป็นอันดับที่ 2 ในนักเรียนเชื้อสายมอญ โดยพบ 62 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.35 ของความถี่ทั้งหมด จึงอาจกล่าวได้ว่าปัญหานี้เป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากปรากฏความถี่สูงสุดเป็นอันดับที่ 1 และ 2 แสลับ

ลำดับกันเท่านั้น ตัวอย่างเช่น คำว่า “มลพิษ” นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น มลพิษ เป็น มลพิษ, มลพิษ นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น มลพิษ คำว่า “สาบสูญ” นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น สาสูญ นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น ซาซุ เป็นต้น

2.3 ข้อผิดพลาดในการใช้ตัวสะกดในมาตราเดียวกันไม่ถูกต้อง หมายถึง การเขียนผิดเพราะเลือกใช้ตัวสะกดในมาตราเดียวกันผิด เนื่องจากมาตราตัวสะกดมีหลายรูปในภาษาไทย ได้แก่ มาตราตัวสะกดแม่ก มีรูปพยัญชนะ ก ข ค ฃ มาตราตัวสะกดแม่กด มีรูปพยัญชนะ ด จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ท ถ ธ ศ ช ส มาตราตัวสะกดแม่ กบ มีรูปพยัญชนะ บ ป พ ฟ ภ และมาตราตัวสะกดแม่กน มีรูปพยัญชนะ น ณ ญ ร ล ห ปัญหานี้พบเป็นอันดับที่ 3 ในผู้เรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่ 67 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.52 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเขียนสะกดผิด 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.72 และความถี่ที่พบในนักเรียนเขียนสะกดผิด 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.80 ของความถี่ทั้งหมด กล่าวได้ว่า ปัญหานี้เป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่น คำว่า “ล้าเลิศ” นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น ล้าเลิศ นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น ล้าเลิศ คำว่า “อนุญาต” นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น อนุญาต นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น อนุญาต, อนุญาต เป็นต้น

2.4 ข้อผิดพลาดในการใช้ตัวสะกดในมาตราเดียวกัน หมายถึง การเขียนสะกดผิดในคำสองพยางค์โดยเขียนตัวสะกดให้เป็นมาตราเดียวกันทั้งพยางค์แรกและพยางค์ที่สอง ข้อผิดพลาดนี้พบความถี่เป็นอันดับที่ 4 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่ 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.56 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเขียนสะกดผิด 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.47 และความถี่ในนักเรียนเขียนสะกดผิด 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.09 จึงกล่าวได้ว่าปัญหานี้เป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่น คำว่า “รันทด” นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น รันทน นักเรียนเขียนสะกดผิดเป็น รันทน

ล้นทน, ร้นทน คำว่า “รางวัล” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น รางวัง
นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น รางวาง เป็นต้น

2.5 ข้อผิดพลาดการเพิ่มตัวสะกด หมายถึง การเขียนผิดเพราะเพิ่มหรือเติมตัวสะกดเข้าไปในคำที่ไม่มีตัวสะกด (แม่ ก กา) ข้อผิดพลาดนี้พบความถี่เป็นอันดับที่ 5 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่ 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.63 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.62 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.01 จึงกล่าวได้ว่าปัญหานี้เป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่นคำว่า “กะพริบ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น กักพิบ นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น กักพิบ, กักพริบ คำว่า “ตะกละ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น ตักกับ นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น ตากกับ, ตะกาบ เป็นต้น

ด้านสาเหตุสำคัญของการเขียนพยัญชนะท้ายผิดอาจเนื่องด้วยอิทธิพลภาษาแม่ คือ กรณีของนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายน้อยมากมีเพียงแค่ 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /-ʔ/ /-n/ หรือ /-ŋ/ และ /-j/ ตามข้อค้นพบของ พจนารถ เสมอมิตร (Samermit, 2526 : p. 34-35) จึงทำให้แยกเสียงและเขียนเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดในภาษาไทยผิด โดยมักจะละพยัญชนะท้าย เช่นคำว่า “สมอง” เขียนเป็น สมอ คำว่า “อุดมการณ์” เขียนเป็น อุดกา คำว่า “สัปดาห์” เขียนเป็น สะดา ส่วนกรณีนักเรียนเชื้อสายมอญซึ่งพูดภาษาแม่ที่มีพยัญชนะท้าย อาจเป็นไปได้ที่นักเรียนคุ้นเคยกับเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาแม่จึงเติมเสียงพยัญชนะท้ายในคำที่ไม่มีพยัญชนะท้าย เช่นคำว่า “ริเริ่ม” เขียนเป็น ริกรเริ่ม คำว่า “พาชนะ” เขียนเป็น พาชนะนัด คำว่า “ลู่ลวง” เขียนเป็น ลุดลวง, ลูกลวง ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนเชื้อสายมอญเขียนผิดประเด็นนี้มากกว่านักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป

อย่างไรก็ตาม นอกจากอิทธิพลภาษาแม่ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาที่สองของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์แล้ว ผู้วิจัยพบว่าสภาพแวดล้อมทางภาษาก็น่าจะส่งผลด้วยเช่นกัน ดังที่พบในประเด็นข้อผิดพลาดการละตัวสะกดของนักเรียน

เชื้อสายมอญมีมากเกือบเท่ากับนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เช่นคำว่า “เลือกสรร” เขียนเป็น *เลอะสั่น, เลอะสรร* คำว่า “กุศล” เขียนเป็น *กุโศ* คำว่า “สุรุษสุร่าย” เขียนเป็น *สุรูลู่* เป็นต้น ซึ่งในภาษามอญมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย จำนวน 12 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, c, k, ʔ, h, m, n, ɲ, ŋ, w, j/ ซึ่งมากกว่าภาษาไทย 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /-c/, /-ɲ/, และ /-h/ (Chomsiri, 2004 : p. 31) จากข้อค้นพบประเด็นนี้จึงทำให้อธิบายได้ว่าเมื่อพิจารณาจากภูมิสำเนาของนักเรียนเชื้อสายมอญในงานวิจัยนี้พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีถิ่นฐานอยู่บริเวณอำเภอเมืองกาญจนบุรีแถบชายแดนติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา แวดล้อมด้วยไปด้วยผู้พูดภาษากะเหรี่ยงและภาษาพม่าทั้งในชุมชนที่อยู่อาศัยและในโรงเรียน จึงอาจสันนิษฐานได้ว่านักเรียนเชื้อสายมอญได้รับอิทธิพลจากการสัมผัสภาษา (language contact)

3. ข้อผิดพลาดในการเขียนสระ ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนสระจากรายการคำทดสอบ พบว่านักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญมีปัญหาการเขียนสะกดคำที่เกิดจากการใช้สระผิด 5 ประเด็น โดยมีแนวโน้มของปัญหาเป็นไปในทิศทางเดียวกันด้วย ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยแจกแจงความถี่ร้อยละของข้อผิดพลาดทั้งแบบรวมและแยกตามกลุ่มชาติพันธุ์ในตารางต่อไปนี้

Table 3 Error analysis of vowels

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิดพลาด	นักเรียน		นักเรียนเชื้อสายมอญ		รวม	
		เชื้อสายกะเหรี่ยงโป					
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	ข้อผิดพลาดเรื่องสระเต็ม รูปสระเปลี่ยนรูป	87	22.60	132	34.29	219	56.89
2	ข้อผิดพลาดเรื่องสระ เสียงสั้น สระเสียงยาว	38	9.87	42	10.91	80	20.78
3	ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้ สระผิด	24	6.23	25	6.49	49	12.72

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิด	นักเรียน เชื้อสายกะเหรี่ยงโป		นักเรียนเชื้อสายมอญ		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
4	ข้อผิดพลาดการซ้ำ สระเดียวกัน	13	3.38	15	3.89	28	7.27
5	ข้อผิดพลาดการ เขียนรูปสระผิด อักขรวิธี	5	1.30	4	1.04	9	2.34
	รวม	167	43.38	218	56.62	385	100

จากตารางข้างต้น พบความถี่ที่เกิดจากการเขียนสระผิดทั้งหมด 385 ครั้ง จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 167 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 43.38 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 218 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.62 ของความถี่ทั้งหมด ทั้งนี้ จำแนกข้อผิดได้ 5 ประเด็น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ข้อผิดพลาดสระเต็มรูป-สระเปลี่ยนรูป หมายถึง การเขียนรูปสระผิด เพราะเลือกใช้สระเต็มรูปและสระเปลี่ยนรูปสลับกัน เนื่องจากในภาษาไทยมีสระจำนวนหลายตัวมีทั้งเปลี่ยนรูปและลดรูปตามกฎเกณฑ์ทางภาษา ได้แก่ สระอะ สระอิ สระเออ สระแอะ สระโอะ สระเอะ สระอัว และสระอูว์ ข้อผิดนี้พบมากเป็นอันดับที่ 1 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่ 219 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.89 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 87 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.60 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 132 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.29 ของความถี่ทั้งหมด ปัญหานี้เป็นปัญหาร่วมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่นคำว่า “**ครั้นเครง**” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป และมอญ เขียนเป็น **คื้อนเครง** คำว่า “**ฝึกไฟ**” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น **ฝะกไฟ** นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น **ฝะกไฟ** เป็นต้น

3.2 ข้อผิดพลาดสระเสียงสั้น-สระเสียงยาว หมายถึง การเขียนสะกดคำผิดเพราะเลือกใช้รูปสระแทนสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวผิด ข้อผิดนี้พบมาก

เป็นอันดับที่ 2 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่มากถึง 80 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.78 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.87 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.91 ของความถี่ทั้งหมด ปัญหานี้เป็นปัญหาที่มีนัยสำคัญของทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ เช่นคำว่า “ขัดสน” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น *ขาดสน* นักเรียนเชื้อสายมอญ เขียนเป็น *ขัดโสณ* คำว่า “รสชาติ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น *รสชัต* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *โรสชาติ, โรดชัต* เป็นต้น

3.3 ข้อผิดพลาดการใช้สระผิด หมายถึง การเขียนสระหนึ่งผิดเป็นอีกสระหนึ่ง ที่มีใช้ผิดแบบคู่สระเสียงสั้นและสระเสียงยาว แต่เป็นสระที่มีเสียงและรูปแตกต่างกันเป็นคนละสระกัน ข้อผิดพลาดนี้เป็นอันดับที่ 3 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่ 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.72 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.23 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.49 ของความถี่ทั้งหมด ข้อผิดพลาดนี้เป็นปัญหาร่วมของทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่นคำว่า “ตะกละ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป และมอญ เขียนเป็น *ตะแกละ* คำว่า “มันคง” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น *มุงคง* นักเรียนเชื้อสายมอญ เขียนเป็น *มุงคง* เป็นต้น

3.4 ข้อผิดพลาดการซ้ำสระเดียวกัน หมายถึง การเขียนสระผิดในคำสองพยางค์โดยเพิ่มหรือเปลี่ยนสระให้เป็นรูปและเสียงเดียวกันทั้งในพยางค์แรกและพยางค์ที่สองของคำ ข้อผิดพลาดนี้เป็นอันดับที่ 4 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่ 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.27 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.38 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.89 ข้อผิดพลาดนี้เป็นปัญหาร่วมของทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่นคำว่า “พาชนะ” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป และมอญ เขียนเป็น *พาชา* คำว่า “รันทด” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น *รันทัน* นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น *ลันทัน* เป็นต้น

3.5 ข้อผิดพลาดการเขียนรูปสระผิดอักขรวิธี หมายถึง การเขียนรูป

สระผิดโดยเขียนสระพ้องเสียงผิด เช่น ไ-, ใ-, -รร, และ - น การเรียงรูปสระ หรือเพิ่มรูปสระที่ไม่อยู่ในสระนั้นเข้าไป ข้อผิดพลาดนี้เป็นอันดับที่ 5 ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพบความถี่ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.30 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.04 ของความถี่ทั้งหมด ข้อผิดพลาดนี้ เป็นปัญหาร่วมของทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่นคำว่า “บรรดา” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ เขียนเป็น บันดา คำว่า “ฟุ่มเฟือย” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น ฟุ่มเฟย, ฟุ่มเฟีย นักเรียนเชื้อสายมอญ เขียนเป็น ฟุ่มเฟอย เป็นต้น

จากผลการวิจัยประเด็นข้อผิดพลาดการเขียนสระดังกล่าวข้างต้น ข้อผิดพลาดสระเสียงสั้น-สระเสียงยาว ซึ่งความถี่มากเป็นอันดับที่ 2 ถือเป็นปัญหาสำคัญของทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ สาเหตุที่นักเรียนเขียนสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวผิดนี้น่าจะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่เป็นสำคัญ เนื่องจากในภาษากะเหรี่ยงและภาษามอญนั้น ไม่มีความแตกต่างระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว ยกเว้นในภาษากะเหรี่ยง สระที่มีเสียงกักที่เส้นเสียงจะออกเสียงสั้นกว่าสระธรรมดาและสระนาสิก (Samermit, 1983 : p.77) แต่ที่สำคัญเสียงสระที่ออกเสียงสั้นในภาษากะเหรี่ยงไม่ได้แยกความหมายของคำในภาษา ซึ่งต่างจากภาษาไทยที่ความสั้นยาวของเสียงสระแยกความหมายของคำด้วย ดังนั้นนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์จึงไม่คุ้นเคยกับสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวในภาษาไทยจึงทำให้เกิดปัญหาในการเขียนสะกดคำไทย

นอกจากอิทธิพลของภาษาแม่แล้ว การเขียนสระผิดของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ยังอาจเกิดจากความซับซ้อนของอักขรวิธีไทย ซึ่งสระภาษาไทยมีทั้งสระคงรูป สระลดรูป และสระเปลี่ยนรูป และรูปสระบางรูปเมื่ออยู่ในคำที่มีพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) จะเปลี่ยนรูปไปในลักษณะลดรูป หรือเปลี่ยนรูป จึงทำให้

นักเรียนเกิดความสับสนในการเขียนสระเต็มรูปและสระเปลี่ยนรูป เช่นคำว่า “พลบค่ำ” เขียนเป็น โพะบค่ำ, โพละบค่ำ คำว่า “เหน็ดเหนื่อย” เขียนเป็น เนะดเหน้อย, เหนะดเหน้อย คำว่า “เกร็ดความรู้” เขียนเป็น เกะดความรู้, เกระดความรู้ เป็นต้น

4. ข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์ ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนวรรณยุกต์จากรายการคำทดสอบ ผู้วิจัยกำหนดกรอบในการวิเคราะห์ไว้ว่าจะวิเคราะห์โดยใช้การเปรียบเทียบรูปเขียนวรรณยุกต์ของคำเป็นหลักเท่านั้น โดยจะพิจารณาว่าในคำที่ควรมีรูปวรรณยุกต์นั้นนักเรียนใส่รูปวรรณยุกต์ถูกต้องหรือไม่ และในคำที่ไม่ต้องมีรูปวรรณยุกต์ นักเรียนเขียนได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์หรือไม่ แต่ไม่วิเคราะห์เสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนเขียนผิดพลาดตามการเลือกใช้อักษรสามหมู่ พยัญชนะท้าย และสระเสียงสั้นหรือสระเสียงยาว ผลการวิเคราะห์พบว่านักเรียนเขียนเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไปและมโนทัศน์ข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดคำที่เกิดจากการเขียนวรรณยุกต์ผิด 3 ประเภท โดยมีแนวโน้มของปัญหาเป็นไปในทิศทางเดียวกันด้วย ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยแจกแจงความถี่ ร้อยละของข้อผิดพลาดแบบรวมและแยกตามกลุ่มชาติพันธุ์ในตารางต่อไปนี้

Table 4 Error analysis of tone marks

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิดพลาด	นักเรียน เชื้อสายกะเหรี่ยง		นักเรียน เชื้อสายมอญ		รวม	
		ไป					
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1	ข้อผิดพลาดการใส่ รูปวรรณยุกต์ผิด	36	21.82	54	32.72	90	54.54
2	ข้อผิดพลาดการไม่ ใส่รูปวรรณยุกต์	29	17.58	28	16.97	57	34.55

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิด	นักเรียน เชื้อสายกะเหรี่ยง		นักเรียน เชื้อสายมอญ		รวม	
		โป					
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
3	ข้อผิดพลาดเรื่องการ เพิ่มรูปวรรณยุกต์	8	4.85	10	6.06	18	10.91
รวม		73	44.25	92	55.75	165	100

จากตารางข้างต้น พบความถี่ที่เกิดจากการเขียนวรรณยุกต์ผิดทั้งหมด 165 ครั้ง จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.25 และความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 92 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.75 ของความถี่ทั้งหมด ทั้งนี้ จำแนกข้อผิดได้ 3 ประเด็น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ข้อผิดพลาดเรื่องการใส่รูปวรรณยุกต์ผิด หมายถึง การเขียนผิด เพราะใส่รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงตามเสียงของคำหรือไม่ตรงตามกฎเกณฑ์การผัน จึงทำให้คำคำนั้นมีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไป ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดประเด็นนี้เป็นอันดับที่ 1 โดยนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ใส่รูปวรรณยุกต์ผิด 90 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 54.54 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 36 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.82 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.72 ของความถี่ทั้งหมด ตัวอย่างเช่นคำว่า “กะรุ่งกะริ่ง” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ เขียนเป็น กะรุ่งกะริ่ง คำว่า “ผ่องใส” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น ผองใส นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น ผ้องใส เป็นต้น

4.2 ข้อผิดพลาดเรื่องการไม่ใส่รูปวรรณยุกต์ หมายถึง การเขียนผิด เพราะไม่ใส่รูปวรรณยุกต์ที่ตรงตามเสียงของคำหรือตรงกับกฎเกณฑ์การผันเสียงวรรณยุกต์ของคำ จึงทำให้คำคำนั้นมีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไป ผลการศึกษาพบ

ข้อคิดประเด็นนี้เป็นอันดับที่ 2 โดยนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ไม่ใส่รูปวรรณยุกต์ 57 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.55 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.58 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 28 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.97 ของความถี่ทั้งหมด ตัวอย่างเช่นคำว่า “หดหู่” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ เขียนเป็น หดหู่ คำว่า “สُرุษุสُر่าย” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น สุธุสุธุสุธาย นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น สุธุสุธุสุธาย, สุธุสุธุสุธาย เป็นต้น

4.3 ข้อคิดเรื่องการเพิ่มรูปวรรณยุกต์ หมายถึง การเขียนผิดโดยใส่รูปวรรณยุกต์เพิ่มเข้าไปในคำที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ จึงทำให้คำคำนั้นมีเสียงวรรณยุกต์เพี้ยนไป ผลการศึกษาพบข้อคิดประเด็นนี้เป็นอันดับที่ 3 โดยนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์เพิ่มรูปวรรณยุกต์ 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.91 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.85 และความถี่ในนักเรียนเชื้อสายมอญ 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.06 ของความถี่ทั้งหมด ตัวอย่างเช่น “เรี๋ยราย” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ เขียนเป็น เรี๋ยร่าย คำว่า “ประมาท” นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป เขียนเป็น ประม่าด นักเรียนเชื้อสายมอญเขียนเป็น ประม่าท เป็นต้น

ผลการวิจัยข้างต้นเมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบเฉพาะกลุ่มแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลต่อนักเรียนเชื้อสายมอญ เนื่องจากภาษามอญไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จึงทำให้นักเรียนเชื้อสายมอญเกิดความสับสนและเขียนรูปวรรณยุกต์ในคำไทยไม่ถูกต้อง ซึ่งข้อคิดเรื่องการเขียนวรรณยุกต์พบความถี่ในกลุ่มนักเรียนเชื้อสายมอญสูงมากกว่านักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปถึงร้อยละ 11.50 อย่างไรก็ตาม แม้นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงที่พูดภาษาแม่มีวรรณยุกต์ก็ยังคงประสบปัญหาอีกเช่นกัน แต่พบว่าเขียนผิดน้อยกว่านักเรียนเชื้อสายมอญทั้งนี้อาจเนื่องด้วยความซับซ้อนของกฎเกณฑ์ในการผันเสียงวรรณยุกต์ มีคำที่ใช้รูปกับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเขียนวรรณยุกต์ผิด เช่น

คำว่า “โพล์เพล้” เขียนเป็น โพลีเพล้ คำว่า “แก่งเฒ่า” เขียนเป็น แก่งเฒ่า, แก่งเท่า คำว่า “พลั่ว” เขียนเป็น พรู๊ว เป็นต้น

5.2 ปัญหาการเขียนประโยค

ประโยค หมายถึง กลุ่มคำที่นำมาเรียบเรียงให้ได้ใจความสมบูรณ์ แม้ว่าคำแต่ละคำในภาษาสามารถสื่อความหมาย แต่คำจะสื่อความคิดและอารมณ์ได้อย่างไรแจ่มแจ้งก็ต่อเมื่อประกอบกันเป็นประโยค ประโยคจึงทำหน้าที่เป็นหน่วยพื้นฐานของความคิด ในการแสดงความคิดที่สมบูรณ์แต่ละครั้งจึงต้องใช้ประโยคอย่างน้อยหนึ่งประโยค (Laksanasiri & A. B. (Ed), 2007, p. 29) ซึ่งผู้วิจัยนำความหมายดังกล่าวมาใช้ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบการเขียนประโยคจากคำ จำนวน 15 คำ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายปีที่ 4-6 เชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญ จำนวน 120 คน แบ่งเป็นนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป จำนวน 70 คน และนักเรียนเชื้อสายมอญ จำนวน 50 โดยแยกแบบทดสอบตามระดับชั้นของผู้เรียน ทั้งนี้ หากแบบทดสอบใดที่นักเรียนไม่ได้เขียนตอบ ขาดความสมบูรณ์หรือเขียนตัวอักษรที่อ่านไม่ได้ ผู้วิจัยจะไม่นำประโยคนั้นมาพิจารณาปัญหา

ด้านการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้แนวทางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (error analysis) โดยนำมาเปรียบเทียบกับประโยคภาษาไทยที่นักเรียนเขียนในแบบทดสอบกับประโยคภาษาไทยมาตรฐานเพื่อหาข้อผิดพลาด แล้วนำมาจัดกลุ่มประเภทของข้อผิดพลาดจากประโยคที่นักเรียนเขียนมาในแบบทดสอบ และแจกแจงความถี่ของข้อผิดพลาดและคิดค่าร้อยละของความถี่ นำเสนอผลทั้งแบบรวมและแยกตามกลุ่มชาติพันธุ์โดยจัดเรียงตามลำดับความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทจากมากไปน้อย

Table 5 Error analysis of sentences

ลำดับที่	ประเด็นข้อผิดพลาด	นักเรียน เชื้อสายกะเหรี่ยงโป		นักเรียน เชื้อสายมอญ		รวม	
		ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1.	โครงสร้างของประโยค	(58)	(31.52)	(49)	(26.63)	(107)	(58.15)
	1.1 การละส่วนของประโยค	36	19.56	29	15.76	65	35.32
	1.2 การเรียงคำผิด	14	7.61	13	7.07	27	14.68
	1.3 การใช้วลีแทนประโยค	8	4.35	7	3.80	15	8.15
2.	ชนิดของคำ	(32)	(17.39)	(28)	(15.22)	60	(32.61)
	2.1 การใช้คำบุพบทผิด	13	7.06	13	7.06	26	14.12
	2.2 การใช้คำสันธานผิด	12	6.52	11	5.98	23	12.50
	2.3 การใช้คำกริยาผิด	5	2.72	2	1.09	7	3.81
	2.4 การใช้คำวิเศษณ์ผิด	2	1.09	2	1.09	4	2.18
3.	ความหมายของคำ	(12)	(6.52)	(5)	(2.72)	(17)	(9.24)
	3.1 การใช้คำผิดความหมาย	8	4.35	3	1.63	11	5.98
	3.2 การใช้คำผิดข้อเท็จจริง	4	2.17	2	1.09	6	3.26
	รวม	102	55.43	82	44.57	184	100

จากตารางข้างต้น ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านประโยคพบความถี่รวมทั้งหมด 184 ครั้ง ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 คือ ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยค พบความถี่มากถึง 107 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 58.15 ของความถี่ทั้งหมด รองลงมาคือข้อผิดพลาดด้านชนิดของคำ พบ 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.61 ของความถี่ทั้งหมด และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดด้านความหมายของคำ พบความถี่ 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.24 ของความถี่ทั้งหมด ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์มีแนวโน้มของปัญหาเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งในผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงโปและมอญ

1. ข้อผิดพลาดโครงสร้างของประโยค โครงสร้างประโยคในงานวิจัยนี้

หมายถึง ส่วนประกอบของประโยคที่ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง การเรียงคำตามส่วนประกอบต่าง ๆ ให้เป็นประโยคที่มีใจความสมบูรณ์ผลการวิเคราะห์พบว่านักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญมีข้อผิดพลาดในการเขียนโครงสร้างประโยค 3 ประการ ได้แก่

1) การละส่วนของประโยค เป็นข้อผิดพลาดที่พบสูงที่สุดในจำนวนข้อผิดพลาดโดยรวม โดยพบจำนวน 65 ครั้ง จากความถี่ทั้งหมด 184 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 35.52 ของความถี่รวม และเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของประเด็นข้อผิดพลาดการละส่วนของประโยคพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์เขียนประโยคผิดพลาดเพราะละส่วนสำคัญของประโยคมีทั้งหมด 4 ส่วน ได้แก่ การละบทกริยา การละบทเชื่อม การละบทกรรม และการละบทประธาน และพบว่าข้อผิดพลาดการละบทกริยาปรากฏสูงที่สุดจำนวน 30 ครั้ง จากข้อผิดพลาดการละส่วนของประโยคทั้งหมด 65 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.15 ของความถี่ด้านการละส่วนของประโยค ลำดับที่ 2 คือ ข้อผิดพลาดการละบทเชื่อม พบ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40 ลำดับที่ 3 คือข้อผิดพลาดการละกรรม พบ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.69 และลำดับสุดท้ายคือ การละประธาน พบ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.16 ของความถี่ด้านการละส่วนของประโยค ตัวอย่างประโยคเช่น

ในห้องฉัน ๑ ของเล่นมากมาย (ละบทกริยา)

ไฟไหม้ป่า ๑ มีคนเผาป่า (ละบทเชื่อม)

แม่ให้อาหาร ๑ ทุกวัน (ละกรรมรอง)

๑ จะไปทำบุญตักบาตรที่วัดใกล้บ้าน (ละประธาน)

2) การเรียงคำผิด พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงคำ จำนวน 27 ครั้ง จากความถี่ทั้งหมด 184 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.68 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.61 ของความถี่ทั้งหมด และพบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.07 ของความถี่ทั้งหมด จะเห็นได้ว่าผลการวิเคราะห์พบประเด็นปัญหาการ

เรียงคำของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีความถี่ใกล้เคียงกัน แต่จะมีไม่มากเมื่อเทียบกับประเด็นปัญหาการละส่วนของประโยค ตัวอย่างประโยคเช่น

ประโยคที่เรียงคำผิด: ฉันมอบให้เธอของขวัญ

ประโยคที่ถูกต้อง: ฉันมอบของขวัญให้เธอ

ประโยคที่เรียงคำผิด: แม่ทันสมัยแต่งตัวตามแฟชั่น

ประโยคที่ถูกต้อง: แม่แต่งตัวทันสมัยตามแฟชั่น

3) การใช้วลีแทนประโยค พบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้วลีแทนประโยค จำนวน 15 ครั้ง จากความถี่ทั้งหมด 184 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.15 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไป 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.35 ของความถี่ทั้งหมด และพบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.80 ของความถี่ทั้งหมด จะเห็นได้ว่าผลการวิเคราะห์พบประเด็นปัญหาการใช้วลีแทนประโยคของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีความถี่ไม่มาก เป็นปัญหาที่พบจำนวนเท่า ๆ กัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ยุค 2023 (นามวลี)

คนในครอบครัว (นามวลี)

บนถนนสายนี้ (บุพบทวลี)

ในป่าธรรมชาติ (บุพบทวลี)

2. ข้อผิดพลาดด้านชนิดของคำ ผลการวิเคราะห์พบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีข้อผิดพลาดด้านชนิดของคำจำนวนทั้งหมด 60 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.61 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกประเด็นความผิดเป็น 4 ชนิด ได้แก่

1) การใช้คำบุพบทผิด หมายถึง การเลือกใช้คำบุพบทที่ปรากฏหน้าคำนามหรือคำสรรพนาม วิเศษณ์ และกริยาบางคำเพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำที่อยู่หลังบุพบทกับข้อความข้างหน้าไม่ถูกต้อง ผลการศึกษาพบลักษณะการใช้คำบุพบทผิด 2 แบบ ได้แก่ แบบแรก การเลือกใช้คำบุพบทผิด เช่น “ถ้าเราไม่ใส่หน้ากาก จะต้องตายจากโรคโควิด” “จาก” ใช้ในประโยคนี้นี้ไม่ถูกต้อง ควรใช้ “ด้วย” และแบบที่ 2 การละคำบุพบท คือการไม่ใส่คำบุพบทหน้านามหรือ

สรรพนามเพื่อบอกความสัมพันธ์ เช่น “พี่สาวฉันไปทำบุญตักบาตรเทโว” ประโยคนี้ควรใช้ว่า “พี่สาวของฉันไปทำบุญตักบาตรเทโว” มีคำว่า “ของ” ใส่หน้าสรรพนามเพื่อบอกความสัมพันธ์ เป็นต้น ผลการวิเคราะห์พบการใช้คำบุพบทผิดจำนวน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.12 ของความถี่ทั้งหมด โดยพบความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปและมอญเท่า ๆ กัน คือ 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.06 ของความถี่ทั้งหมด ตัวอย่างเช่น

ประโยคที่ใช้คำบุพบทผิด: เขาสอบผ่านได้ในความตั้งใจเรียน

ประโยคที่ถูกต้อง: เขาสอบผ่านได้ด้วยความตั้งใจเรียน

ประโยคที่ละคำบุพบท: ยายหนูแก่มากแล้ว

ประโยคที่ถูกต้อง: ยายของหนูแก่มากแล้ว

2) การใช้คำสันธานผิด หมายถึง การเลือกใช้คำสันธานในการเชื่อมคำกับคำ กลุ่มคำกับกลุ่มคำ หรือประโยคกับประโยคเข้าด้วยกันแล้วสื่อความหมายไม่ถูกต้อง เช่น แม้เป็นคนใจดีแต่มีน้ำใจด้วย ประโยคนี้ควรเลือกใช้คำเชื่อมว่า “และ” หรือ “และก็” ผลการศึกษาพบการใช้คำสันธานผิดจำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโป 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.52 ของความถี่ทั้งหมด และพบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.98 ของความถี่ทั้งหมด แสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาเรื่องการใช้คำสันธานผิดไม่แตกต่างกัน ซึ่งพบเป็นอันดับที่ 2 รองจากการใช้คำบุพบท ตัวอย่างเช่น

ประโยคที่ใช้คำสันธานผิด: ผมเล่นบอลลูกวันและวันสุดท้ายไม่ได้เล่นแล้ว

ประโยคที่ถูกต้อง: ผมเล่นบอลลูกวันแต่วันสุดท้ายไม่ได้เล่นแล้ว

ประโยคที่ใช้คำสันธานผิด: ฉันใส่หน้ากากทุกเวลาจึงกลัวโควิด

ประโยคที่ถูกต้อง: ฉันใส่หน้ากากทุกเวลาเพราะกลัวโควิด

3) การใช้คำกริยาผิด หมายถึง การเลือกใช้คำกริยาซึ่งไม่สอดคล้องกับความหมายของประโยคหรือใช้คำชนิดอื่นแทนคำกริยา ผลการวิเคราะห์พบลักษณะการใช้คำกริยาผิด 3 แบบ ได้แก่ แบบแรก การเลือกใช้คำกริยาผิด

แบบที่สอง การเลือกใช้คำชนิดอื่นแทนคำกริยา และ**แบบที่สาม** การใช้คำกริยาขาดผลการวิเคราะห์พบการใช้คำกริยาผิดจำนวนไม่มาก พบเพียง 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.81 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไป 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.72 ของความถี่ทั้งหมด และพบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.09 ของความถี่ทั้งหมด แสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาเรื่องการใช้คำเชื่อมผิดไม่แตกต่างกัน เช่น

ประโยคที่ใช้คำกริยาผิด: เพื่อนของฉันอดบุญเก็บกระเป๋าสตางค์ได้
แล้วส่งคืนเจ้าของ

ประโยคที่ถูกต้อง: เพื่อนของฉันซื้อสตางค์เก็บกระเป๋าสตางค์ได้
แล้วส่งคืนเจ้าของ

4) การใช้คำวิเศษณ์ผิด หมายถึง การเลือกใช้คำขยายนามหรือคำกริยาผิด โดยเลือกใช้คำวิเศษณ์ที่ไม่สอดคล้องกับคำที่ถูกขยาย เช่น เพื่อนให้ยืมดินสอแก่ คำว่า “แก่” ไม่สัมพันธ์กับคำที่ถูกขยาย คือ “ดินสอ” จึงควรใช้คำวิเศษณ์ว่า “เก่า” ผลการวิเคราะห์พบการใช้คำวิเศษณ์ผิดจำนวนเล็กน้อย พบเพียง 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.18 ของความถี่ทั้งหมด โดยพบความถี่ในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไปและมอญเท่า ๆ กัน คือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.09 ของความถี่ทั้งหมด แสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาเรื่องการใช้คำวิเศษณ์ผิดไม่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

ประโยคที่ใช้คำวิเศษณ์ผิด: หมายกับแมวกินข้าวอย่างคล่องแคล่ว

ประโยคที่ถูกต้อง: หมายกับแมวกินข้าวอย่างเอร็ดอร่อย / มูมาม่า

3. ข้อผิดพลาดความหมายของคำ ผลการวิเคราะห์พบการใช้คำผิดความหมายจำนวนไม่มาก มีข้อผิดพลาด 2 ลักษณะ คือ การใช้คำผิดความหมายและการใช้คำผิดข้อเท็จจริง พบเพียง 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.98 ของความถี่ทั้งหมด จำแนกเป็นความถี่ที่พบในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไป 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.35 ของความถี่ทั้งหมด และพบในนักเรียนเชื้อสายมอญ 3 ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ 1.63 ของความถี่ทั้งหมด จากความถี่ที่พบแสดงให้เห็นว่านักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไปมีปัญหาเรื่องนี้น้ำมากกว่านักเรียนเชื้อสายมอญโดยมีจำนวนที่แตกต่างกันไม่มาก ตัวอย่างเช่น

ประโยคที่ใช้คำผิดความหมาย: หนูทะเลกับเพื่อนที่โรงเรียนไม่ค่อยทะเลาะกันแล้ว

ประโยคที่ถูกต้อง: หนูเพลา ๆ / เบา ๆ กับเพื่อนที่โรงเรียนไม่ค่อยทะเลาะกันแล้ว

ประโยคที่ใช้คำผิดข้อเท็จจริง: สุนัขข้างบ้านกลั่นแกล้งฉันทุกครั้งตอนเดินผ่าน

ประโยคที่ถูกต้อง: สุนัขข้างบ้านเห่าฉันทุกครั้งตอนเดินผ่าน

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการเขียนประโยคของนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไปและมอญพบว่า ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์นี้ แต่เกิดจากการขาดความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการเขียนประโยคภาษาไทย เช่น เลือกใช้คำผิดหน้าที่ทางไวยากรณ์ ผิดความหมายผิดข้อเท็จจริง และใช้คำชนิดเดียวกันผิด กลายเป็นประโยคที่ไม่สื่อความ เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบเฉพาะกลุ่มพบเรื่องการเรียงคำผิดในนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไปที่เรียงกรรมรองไว้หน้ากรรมตรง ตัวอย่างประโยค เช่น “ฉันมอบให้เธอของขวัญ” ซึ่งอาจเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ และเรื่องการใช้คำผิดความหมาย เช่น “เพื่อนของฉันกตัญญูเก็บกระเป๋าสตางค์ได้แล้วส่งคืนเจ้าของ” อาจเกิดจากขาดความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชุมชน อย่างไรก็ตามควรศึกษาประเด็นนี้ในรายละเอียดต่อไป

6. สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนสะกดคำและการเขียนประโยคของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายเชื้อสายกะเหรี่ยงไปและมอญที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนซึ่งตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ชายแดนแถบอำเภอเมือง

กาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี แสดงให้เห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาดังกล่าวเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แม้ว่านักเรียนจะใช้ภาษาแม่ที่มีระบบเสียงและประโยคต่างกัน แต่เมื่อต้องเรียนรู้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองซึ่งมีระบบกฎเกณฑ์เฉพาะที่ต่างจากภาษาแม่ จึงทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหารื่องการเขียนสะกดคำและประโยคภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้จากตารางแจกแจงความถี่สูงสุดจนต่ำสุดของข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นเรื่องข้อผิดพลาดเดียวกัน จะแตกต่างกันจำนวนความถี่เท่านั้น ตามที่ได้นำเสนอไว้แล้วข้างต้น

นอกจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่ทำให้เกิดการแทรกแซง (interference) ด้านการเขียนสะกดคำและประโยคภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย เชื่อสายกะเหรี่ยงโปและมอญแล้ว ยังมีสาเหตุอื่น ๆ ที่สำคัญ ได้แก่

1. ความซับซ้อนของภาษาที่สอง ผู้วิจัยพบสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์เขียนผิดดังกล่าวแล้วนี้ สอดคล้องกับแนวคิดในการเรียนภาษาที่สองของ เซลินเกอร์ ริชาร์ด เจน และนอร์ริช (Selinker, 1972; Richards, 1974; Jain, 1974, Norrish, 1983, as cited in Pengpanich, 2002, pp. 51-54) ซึ่งกล่าวไว้ว่าข้อบกพร่องในการเรียนภาษาที่สองนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งเพียงประการเดียว อาจเกิดจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ การแทรกซ้อนของภาษาแม่ (mother tongue interference) การใช้ศัพท์เพื่อสื่อความหมายอย่างไม่เหมาะสม (overgeneralization) การใช้กฎทางภาษาไม่ครบถ้วน (incomplete application of rules) การใช้ศัพท์หรือโครงสร้างทางภาษาเกินกว่าเหตุ (overelaboration) อิทธิพลจากวิธีการถ่ายทอดภาษาของผู้สอน (transfer of training) และอิทธิพลจากแบบฝึกหัดหรือตำราที่สอน (material-induced errors) จึงทำให้นักเรียนเชื่อสายกะเหรี่ยงโปและมอญที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองประสบปัญหาการเขียนภาษาไทยทั้งการเขียนสะกดคำ และการเขียนประโยค ทั้งนี้หากนักเรียนได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ปัญหาต่าง ๆ อาจจะคลี่คลายลงได้

2. ความซับซ้อนของอักษรวิไทย ได้แก่ กฎเกณฑ์เรื่องการประสมรูปคำ เช่น การเลือกใช้พยัญชนะต้นอักษรสูง-อักษรต่ำคู่ เป็นคู่อักษรที่มีเสียงตรงกัน ต่างกันตรงเสียงวรรณยุกต์ ความซับซ้อนนี้จึงทำให้เกิดปัญหากับนักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไปและมอญที่เลือกใช้อักษรสูง-อักษรต่ำคู่ผิดเป็นจำนวนมาก หรือพบในคำอักษรนำซึ่งออกเสียงเหมือนมี “ห” นำเสียงวรรณยุกต์ แต่ไม่ปรากฏรูปอักษร “ห” ในคำ จึงส่งผลให้นักเรียนสับสนและเขียนคำผิด และเรื่องการเปลี่ยนรูปสระบางรูปในคำที่มีพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ส่งผลให้นักเรียนเกิดความสับสนและเขียนผิด นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนในสุพรรณภูมิผิดโดยเฉพาะในคำที่รูปกับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน เช่น ออกเสียงวรรณยุกต์ตรีแต่เขียนด้วยรูปโท ออกเสียงวรรณยุกต์โทแต่เขียนด้วยรูปเอก ออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาแต่เขียนด้วยรูปสามัญ เป็นต้น

3. สภาพแวดล้อมของผู้เรียนก็อาจมีผลต่อการเขียนภาษาไทยด้วย เช่น กรณีนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีข้อผิดพลาดเรื่อง การเขียนพยัญชนะต้น ร กับ ล ทั้ง ๆ ที่ในภาษาแม่ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ต่างก็มีเสียง /r/ และ /l/ ซึ่งตรงกับ <ร> และ <ล> ภาษาไทย แต่เมื่อนักเรียนต้องเขียนคำไทยที่มี ร และ ล เป็นพยัญชนะต้น ก็ยังคงใช้สลับกันและในคำควบกล้ำ พบว่ามีการละหรือเพิ่ม ร และ ล อีกด้วยอย่างไม่มีระบบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสังคมไทยรอบข้างออกเสียง ร และ ล เป็น /l/ จึงส่งผลให้นักเรียนคุ้นเคยกับการได้ยินเสียงดังกล่าวจนไม่สามารถนำไปเชื่อมโยงกับรูปเขียนที่ต่างกันตามกฎเกณฑ์ของภาษาไทยได้

4. นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์เรียนภาษาไทยมานานกว่า 3 ปี แต่ไม่เกิน 6 ปี ก็ยังคงประสบปัญหาทั้งการเรียนสะกดคำและการเขียนประโยคไม่แตกต่างกัน แม้ว่านักเรียนจะพูดภาษาแม่ที่มีระบบเสียงและระบบประโยคต่างกัน และเมื่อต้องเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองซึ่งมีระบบกฎเกณฑ์ทางภาษาเฉพาะ จึงทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์มีปัญหาในลักษณะทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาข้อผิดพลาดประการที่สำคัญระหว่างสองชาติพันธุ์นี้ จากผลการวิจัยพบปัญหาเฉพาะของแต่ละชาติพันธุ์ดังนี้

4.1 นักเรียนเชื้อสายมอญมีข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนรูปวรรณยุกต์ในคำไทยสูงมากกว่านักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องจากภาษามอญไม่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ จึงทำให้นักเรียนเชื้อสายมอญเกิดความสับสนและเขียนรูปวรรณยุกต์ในคำไทยไม่ถูกต้อง

4.2 นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงโปมีข้อผิดพลาดเรื่องการเขียนพยัญชนะท้ายสูงกว่านักเรียนเชื้อสายมอญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ ภาษากะเหรี่ยงโปมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายน้อยมาก มีเพียงแค่ 3 หน่วยเสียง จึงทำให้นักเรียนเชื้อสายกะเหรี่ยงเกิดความสับสนโดยส่วนใหญ่จะละพยัญชนะท้าย

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดบางประการของนักเรียนทั้งสองกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างกันนี้ ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการสร้างสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะกลุ่มได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องด้วยภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) มีสถานะสูงสุดในสังคมไทยเป็นทั้งภาษาราชการ ภาษาประจำชาติ ภาษาเมืองหลวง ภาษาศึกษา ภาษาวรรณกรรม และภาษาสื่อกลางของคนไทยทั้งชาติ จึงเป็นที่ยอมรับว่าเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรี (Smally, 1994) และเนื่องด้วยในบริบทการใช้ภาษาในสังคมไทยมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ รวมทั้งคนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ถ้าทุกคนในสังคมไทยมีความรู้ภาษาไทย ใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะส่งผลดีทั้งในระดับปัจเจกบุคคล สังคม และประเทศชาติ โดยเฉพาะการเข้าถึงสิทธิประโยชน์ขั้นพื้นฐานที่ช่วยพัฒนาศักยภาพของบุคคลในด้านการดำรงชีพ การสาธารณสุข การรักษาพยาบาล การประกอบอาชีพ รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคม ดังนั้นในการพัฒนาทักษะทางภาษาที่เหมาะสมกับศักยภาพและบริบทเชิงพื้นที่และสังคมจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อกลุ่มชนนั้น ๆ

7. กิตติกรรมประกาศ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยด้วยการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายเชื้อสายกะเหรี่ยงและมอญในจังหวัดกาญจนบุรี” ซึ่งได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ (วช.) กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.)

8. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรนำผลการวิจัยที่พบไปพัฒนาเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนกลุ่มทวิภาษาทั้งกะเหรี่ยงและมอญเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาไทยที่สูงขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาปัญหาการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในเขตพื้นที่อื่น ๆ เพื่อนำมาเปรียบเทียบและใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสม สอดคล้อง และตรงกับความต้องการของผู้เรียน

References

Chomsiri, N. (2004). *A Study of the Linguistic and Cultural Context of Mom Names: A Case Study of the Mom People at Wangka Village, Nonglu Subdistrict, Sangkhlaburi District, Kanchanaburi Province*. [Master's thesis, Mahidol University]. (in Thai).

- Boonnark, P. (2002). *Features of Misspelled Words of Prathom Suksa 5 Students in Schools Affiliated to the Office of Mae Mo District Primary Education, Lampang Province*. [Master's thesis, Chiang Mai University]. (in Thai).
- Corder, S. P. (1982). *Error Analysis and Interlanguage*. Oxford: Oxford University Press.
- Glinboobpha, W. (2016). From L1 to L2: Writing Problems Faced by Karen and Mon Students as Revealed by Error Analysis. *Journal of Faculty of Arts, Silpakorn University*, 38(1), 51-79. (in Thai).
- Hockett, C. f. (1958). *A course in modern Linguistics*. New York: The Macmillan Company.
- Janevarakul, R. (2003). *Web-based language learning with application to Thai as a second language*. [Master's thesis, Thammasat University]. (in Thai).
- Ministry of Education. (1988). *Basic word account*. Bangkok: Ministry of Education. (in Thai).
- Laksanasiri & A. B. (Ed). (2007). *Sentences of Knowledge*. (p. 25). Nakornpathom: Faculty of Arts, Silpakorn University. (in Thai)
- Pengpanich, A. (2002). *Error analysis of English Usage and Use* (5th ed.). Bangkok: Ramkhamhaeng.
- Premrirat, S. (2004). *Ethnolinguistic Maps of Thailand*. Bangkok: Kuruspa Ladprao Publishing. (in Thai).

- Office of the National Education Commission, Office of the Prime Minister, (1999). *National Education Act B.E. 2542 (1999), B.E. 2545 (2002) and B.E. 2553 (2010)*. (2023, August 8) . https://www.bic.moe.go.th/images/stories/5Porobor._2542pdf.
- Selinker, L. (2023, August 8) . *Interlanguage*. https://kupdf.net/queue/interlanguage-by-selinker-1972_58
- Saengawoot, S. & Li, Y. (2018). Error Analysis in Spelling Words of Students Majoring in Thai language, Faculty of Foreign Languages, College of Arts and Sciences, Yunnan Normal University for Sustainable Tourist Attraction. *HUSO Journal of Humanities and Social Sciences*. 2(1), 53-64. (in Thai).
- Samernit, P. (1983). *Phonology of Pholow Spoken at Si Sawat District, Kanchanaburi Province*. [Master's thesis, Chulalongkorn University]. (in Thai).
- Smally, W., A. (1994). *Linguistic Diversity and National Unity: Language Ecology in Thailand*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Thepwan, P. (2002). *Ability of Reading and Writing Thai Language at Prathom Suksa 1 Level of Lisu Students in Mae Hong Son Province*. [Master's thesis, Chiang Mai University]. (in Thai).
- Triwiset, S. (1999). *An Analysis of Problem in Spoken and Written Thai Language of Prathomsuksa 4 Students Who Use Khmer and Suai Daily Life Amphoe Khun Han, Changwat Si Sa Ket*. [Master's thesis, Srinakharinwirot University]. (in Thai)